

(/) NEWS (/newstrack/) ΙΣΤΟΡΙΕΣ (/stories/) ΠΡΟΣΩΠΑ (/people/) ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΑ (/postscripts/) ΤΕΧΝΕΣ (/art/) LIFE (/life/) ΓΕΥΣΗ (/table/)
ΠΟΛΗ (/citylife/) ΛΙΣΤΟΛΟΓΙΟ (/listologio/) ΡΟΡΤV (/pop-tv/) ΦΟΤΟΡΑΜΑ (/fotorama/) ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ (/afieromata/)

ΘΕΑΤΡΟ : ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ Έλλη Παπακωνσταντίνου: «Έχω μείνει εμβρόντητη με το ταλέντο που υπάρχει σε αυτή τη χώρα»

share 141 tweet

(mailto:?subject=Έλλη Παπακωνσταντίνου: «Έχω μείνει εμβρόντητη με το ταλέντο που υπάρχει σε αυτή τη χώρα»&body=http://popaganda.gr/elli-papakonstantinou-interview/)

ΤΕΧΝΕΣ (/art/) / ΘΕΑΤΡΟ (/art/theatre/) / ΘΕΑΤΡΟ : ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ (/art/theatre/theatre-dance-interview/)

Έλλη Παπακωνσταντίνου: «Έχω μείνει εμβρόντητη με το ταλέντο που υπάρχει σε αυτή τη χώρα»

Γιώργος Βουδικλάρης
(/author/vouidiklaris/)

Η σκηνοθέτις του *ODC Ensemble* που ανεβαίνει στο Θέατρο

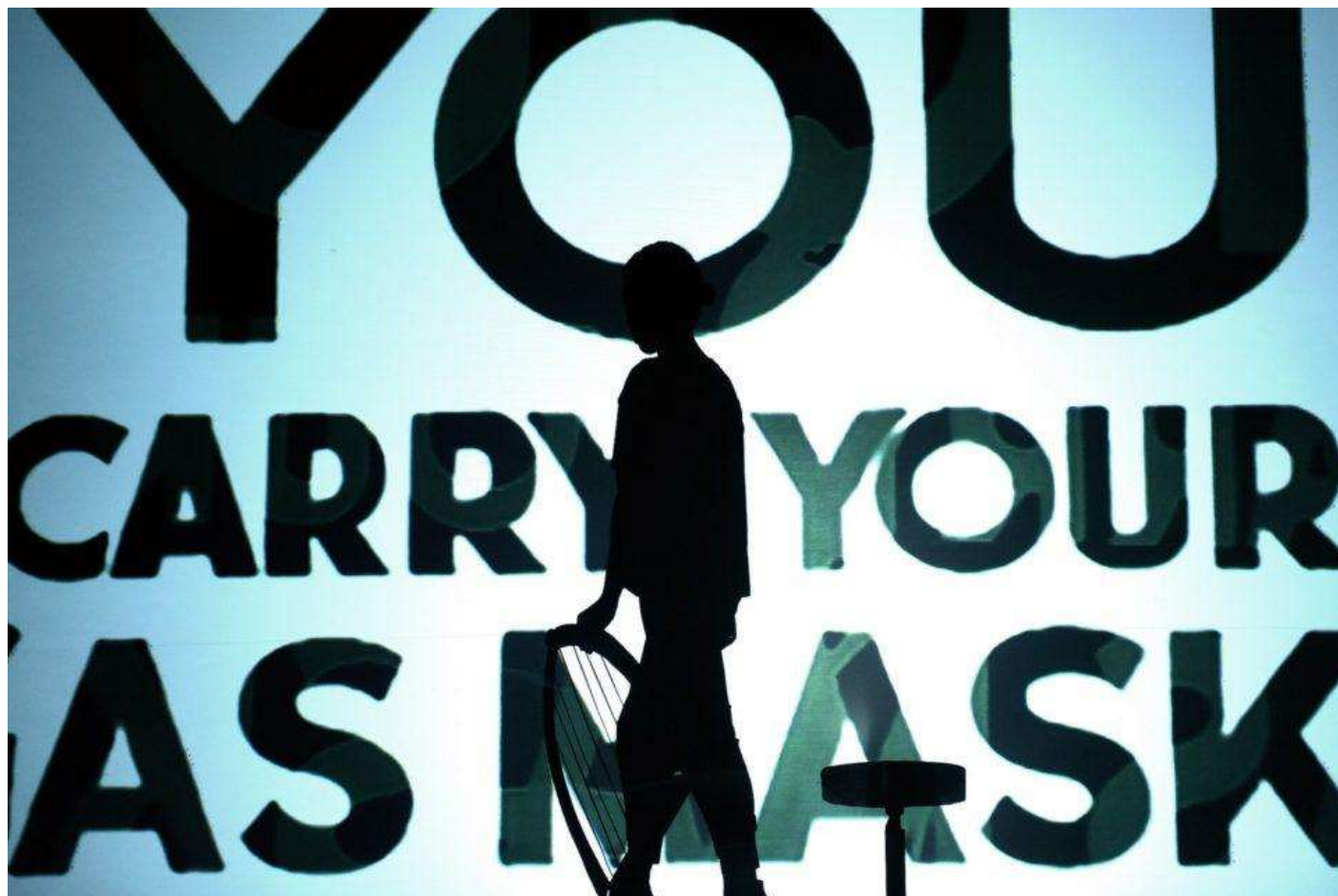
Τέχνης μιλάει στην Popaganda για αυτό το πολύ ενδιαφέρον εγχείρημα που φέρνει το Σπήλαιο του Πλάτωνα στην εποχή των fake news και των social media.

07.02.2018

Φωτογραφίες: Karol Jarek

ιαβάζοντας την POPAGANDA αποδέχεστε την χρήση cookies.

Μάθετε περισσότερα (/cookie-policy/)

Tο να συνδέσει κανείς τις σκιές στο **Σπήλαιο του Πλάτωνα** με τις αναρτήσεις, την περσόνα που ο καθένας δημιουργεί και τα fake news στα social media, είναι σίγουρα μια εξαιρετικά τολμηρή και γόνιμη σκέψη. Το να δουλέψει πάνω στην αλληγορία του Σπηλαίου χρησιμοποιώντας ως φόρμα το ορατόριο και τη σύγχρονη ροκ όπερα, σίγουρα προσθέτει ένα ακόμα στρίψιμο της βίδας. Το **ODC Ensemble** παρουσιάζει το αποτέλεσμα της δουλειάς του στο **Θέατρο Τέχνης** για λίγες η μέρες, κι η σκηνοθέτις **Έλλη Παπακωνσταντίνου** μίλησε στην **Popaganda** για το συναρπαστικό τους εγχείρημα.

Πώς ξεκινάει κανείς να κάνει θέατρο πάνω στο «Σπήλαιο» του Πλάτωνα; Καλή τη πίστη, ξεκινάει από το σύγχρονο κόσμο, το σύγχρονο άνθρωπο. Δεν ξεκινάει από τον ίδιο τον Πλάτωνα, γιατί βεβαίως είναι πολύ μακριά μας. Εντός εισαγωγικών και με την καλή έννοια, χρησιμοποιεί τον Πλάτωνα για να μιλήσει γι αυτό που συμβαίνει σήμερα και ίσως να δημιουργήσει και κάποιες παραλληλίες για το πώς δεν έχει εξελιχθεί αυτός ο πολιτισμός εδώ και τόσες χιλιάδες χρόνια. Κάποια θέματα που έθιξε ο Πλάτωνας – το matrix, τη σχέση του ανθρώπου με την αλήθεια, με την εσωτερική και με τη συλλογική αλήθεια, με την υπαρξιακή και με την κοινωνική και πολιτική διάσταση της αλήθειας. Αυτά τα ερωτήματα δεν έχουν απαντηθεί. Ίσως είμαστε πιο πίσω από τότε. Αλλά δεν με ενδιαφέρει να κάνω τέτοιες εκτιμήσεις, να πω αν είμαστε πιο πίσω ή πιο μπροστά. Ένα κείμενο είναι ανοιχτό, συνδιαλέγεται με την κάθε εποχή. Ως τέτοιο το αντιμετωπίζω. Και ξεκινάω από το σήμερα.

ιαβάζοντας την POPAGANDA αποδέχεστε την χρήση cookies.

Μάθετε περισσότερα (/cookie-policy/)

ΑΠΟΔΟΧΗ

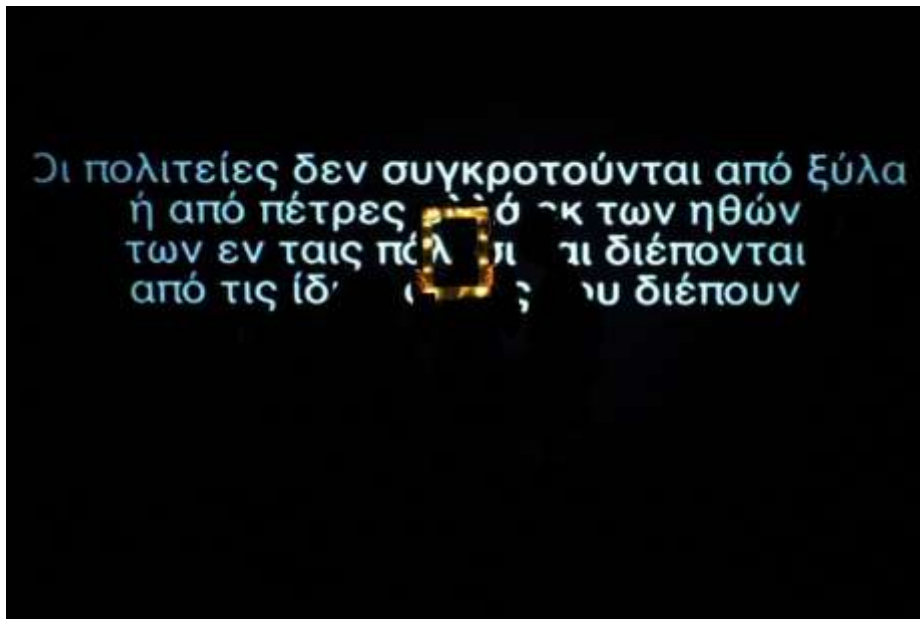
Η ιδέα πώς προέκυψε; Υπάρχουν κείμενα που είναι πολύ δύσκολο να βρουν μια θεατρική υπόσταση, ν' ανέβουν στη σκηνή. Κείμενα πιο φιλοσοφικά, πιο πολυδιάστατα. Με ενδιαφέρουν πολύ. Και τη συγκεκριμένη αλληγορία του Σπηλαίου, τη σκέφτομαι εδώ και πάρα πολύ καιρό. Τη ζω μέσα σε ένα matrix: ποια είναι πλέον η σχέση με την είδηση, με το γεγονός. Πώς αντιμετωπίζονται δημοσιογραφικά, πώς αντιμετωπίζονται πολιτικά. Πώς ο πολιτισμός μας κι εμείς οι ίδιοι ως άνθρωποι τα αναπαράγουμε, καμιά φορά και εν αγνοία μας, ποστάροντας στα social media γνώμες ως γεγονότα, και πώς διατρέχουμε πολύ γρήγορα τις ειδήσεις. Το ότι έχει αντικατασταθεί το ίδιο το γεγονός με τη γνώμη. Το ότι έχουμε φτάσει να συνομιλούμε μόνο με τους ομοίους μας. Τ' ότι δεν ελέγχουμε πλέον τις απόψεις μας, δεν επιλέγουμε να τις ελέγξουμε, δεν επιλέγουμε τους συνομιλητές μας, ή μάλλον τους επιλέγουμε με βάση την ομοιότητα, την οικειότητα. Κι όταν θεωρούμε ότι ανοίγουμε διάλογο στα social media, ανοίγουμε μέσα από τους αλγόριθμους με τους «δικούς μας» ανθρώπους.

Και πού οδήγησε αυτό; Αυτή η περιθωριοποίηση, η ομαδοποίηση κι η αδυναμία ελέγχου, ότι δεν εκπαιδεύομαστε, αλλά κι εμείς οι ίδιοι δεν σπρώχνουμε τον εαυτό μας να ελέγχουμε τις απόψεις μας, αυτό με κινητοποίησε προς τον Πλάτωνα. Δεν ήθελα όμως ένα κείμενο που να περιγράφει αυτά για τα οποία μιλάω τώρα, ένα κείμενο αγκυλωμένο στην επικαιρότητα. Με ενδιέφερε ν' αντλήσω από μια περιοχή κι από ένα κείμενο πολυδιάστατο, που δεν σημαίνει μόνο αυτό. Ανοίγει τον άνθρωπο και την ψυχή σε πολλά επίπεδα. Κι ήθελα πάρα πολύ να συνομιλήσω με ένα τέτοιο κείμενο. Επίσης εγώ η ίδια νιώθω κολλημένη με τη μύτη στο τζάμι, απολύτως εγκλωβισμένη σε μια πραγματικότητα που τον χρόνο τον έχει κατακερματισμένο, με ωθεί να τρέχω για το βιοπορισμό, να κοιτάω το ρολόι μου συνέχεια, και δεν μου δίνει την ανάσα του αναστοχασμού, σπάνια μου δίνει τη δυνατότητα να έχω το χρόνο να συνομιλήσω με ανθρώπους που εκτιμώ τη σκέψη τους. Κι έχω αρχίσει να σκέφτομαι το γιατί.

Γιατί συμβαίνει αυτό; Γιατί δεν προλαβαίνω να δω τους φίλους μου, ν' ακούσουμε μουσική, να μιλήσουμε για ένα βιβλίο; Γιατί νιώθω εγκλωβισμένη στον παρόντα χρόνο, που δεν ενώνεται βάζοντας την μεροπαγανδα ένα εσωτερικό αποδέχο κέντρο, ετήχηση δεν cookies ενώνεται.

με το χρόνο της αθωότητας που το αίσθημα ανοίγει, όπου η ανάσα και η ψυχή πεταρίζει, συντονίζεται με τον κόσμο γύρω μου;

Και τι απαντήσεις βρήκες στα ερωτήματα αυτά; Σκέφτομαι πολύ ότι πρέπει, σχεδόν ενοχικά, να ξέρω τα πάντα, ό,τι συμβαίνει στον κόσμο σήμερα. Ότι δεν μπορώ να μην είμαι το έξυπνο πουλί – που από τη μύτη πάνεται. Και τελικά, ότι δεν μπορώ να ελέγξω την ίδια την αλήθεια, την ίδια την είδηση, κι απλά την αναπαραγάγω. Από κει ορμώμενη, άρχισα να σκέφτομαι ότι κάτι συμβαίνει γύρω μου. Και δεν έχει να κάνει με την ελληνική κρίση. Αυτή μας έβαλε τα δύο πόδια σε ένα παπούτσι, να τρέχουμε όπως τρέχουν οι Ευρωπαίοι. Η σκέψη μας μπήκε σε ένα τετράγωνο κουτί, μπήκε σε άλλους χρόνους, πιο εκτελεστικούς. Ακόμα και η γλώσσα: πάνω τον εαυτό μου να στέλνει sms πολύ σύντομα, να μιλάω με μια γλώσσα πιο εκτελεστική, ένα εργαλείο που δεν προλαβαίνει να διατυπώσει ημιτόνια, να αναρωτηθεί, να πλατειάσει, να χαθεί μέσα σε μαύρες τρύπες, να σωπήσει. Πρέπει να εκτελεί. Αυτό για μένα είναι μια προσκόλληση του ανθρώπου στην επιφάνεια. Κι αυτό το θέμα της γλώσσας είναι πάρα πολύ σημαντικό. Μεταδίδουμε πληροφορίες και δεν σκεφτόμαστε.

Μα αν διαστρέψεις τη γλώσσα, διαστρέφεις τις έννοιες. Αν την πετσοκόψεις, πετσοκόβεις τη σκέψη. Ακριβώς. Κι αυτό νομίζω ότι συμβαίνει και στην πολιτική, όπου βλέπεις όλο και περισσότερο οι πολιτικοί, και στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, να χρησιμοποιούν όλο και περισσότερο mottos, μαύρο/άσπρο, και διάφορα μαρκετίστικα προκειμένου να προσελκύσουν ψηφοφόρους. Αυτό για μένα είναι εξαιρετικά προβληματικό. Ο πολιτικός λόγος έχει πάψει να είναι αναστοχαστικός, κι επειδή είναι ένας δημόσιος λόγος που δίνει πρόταγμα, δίνει ένα στίγμα για το πώς οφείλουμε να σκεφτόμαστε, ευθύνεται σε πολύ μεγάλο βαθμό για φασιστοειδή φαινόμενα. Πλέον όλα έχουν να κάνουν με τις εντυπώσεις: ποιος θα κερδίσει τις εντυπώσεις. Αυτά άρχισα να σκέφτομαι. Από κει προέκυψε η αγάπη για τον Πλάτωνα, όχι μόνο για την *Πολιτεία* και την *Αλληγορία του Σπηλαίου*, αλλά και συνολικά για το Σωκράτη, για τη διαλεκτική μέθοδο. Ο Σωκράτης λέει συνεχώς: Θέτετε εαυτόν υπό έλεγχο. Ελέγχετε τις απόψεις σας, τις ιδέες σας. Για να συμβεί αυτό θες ένα δυνατό αντίθετο συνομιλητή. Προϋποθέτει μια θέση και την αντίθεση. Αυτή τη στιγμή η αντίθεση που έχουμε απέναντί μας είναι η χρήση του διαδικτύου. Το πιο σημαντικό είναι να μην είμαστε παθητικοί. Δεν τη θέλουμε. Δεν συνομιλούμε μαζί τους. (//cookie-policy/) ΑΠΟΔΟΧΗ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΚΟΜΗ

Ο Γιάννος Περλέγκας ποντάρει κάτι παραπάνω από τη ζωή του κάθε βράδυ στη σκηνή
(<http://popaganda.gr/perlegkas/>)

GO

(<http://popaganda.gr/perlegkas/>)

Γι αυτό και στα κοινωνικά δίκτυα περιοριζόμαστε σε μια ομάδα ανθρώπων που σκέφτεται με τρόπο ανάλογο με μας. Από ότι θυμάμαι όμως από τη γενετική, από την ενδογαμία συνήθως προκύπτουν ηλίθια παιδιά.

Ακριβώς: σταματάει η σκέψη! Η σκέψη είναι ηλεκτρισμός, παράγεται ηλεκτρικό πεδίο όταν αντιπαρατιθέμεθα. Δεν υπάρχει αντιπαράθεση. Ποιο μέτωπο έχει ανοίξει αυτή την εποχή; Εγώ δεν ήξερα ότι οι αλγόριθμοι επιλέγουν για μας. Αναμασάμε διάφορες παραμύθες αυτή την εποχή: εγώ είχα μείνει στην παραμύθα του ελεύθερου διαδικτύου! Λέμε ότι είναι η πιο δημοκρατική περίοδος, υπάρχει πρόσβαση στη γνώση περισσότερο από ποτέ, κι άλλα τέτοια. Αυτό που κάνουν οι αλγόριθμοι είναι να σε ταΐζουν με τις ειδήσεις που ξέρουν ότι σε ενδιαφέρουν. Αποκλείεται να συνομιλήσεις με ένα

φασίστα: ακόμα κι αν τον έχεις φίλο, δεν θα λάβει την είδησή σου. Γι αυτό και δεν ανοίγει διάλογος στα social media: εγώ δεν έχω δει κανένα διάλογο που να έχει ενδιαφέρον. Αν κάτι συμβαίνει, θα πάρεις τηλέφωνο στον άλλο, θα του πεις: τι συμβαίνει, είσαι καλά; Γιατί τα ποστάρεις αυτά; Δεν θα κάτσεις να ανοίξεις διάλογο δημόσια! Άρα σε τι αποσκοπεί εν τέλει όλη αυτή η ιστορία; Στο να κατασκευάζουμε ένα πλαστό εαυτό, ή να προωθούμε τη δουλειά μας. Πάντως την αλήθεια μας δεν την βγάζουμε εκεί. Κι όσοι τη βγάζουν είναι τα περίεργα φρούτα των social media – πράγμα που επίσης αποτελεί μια περσόνα.

Πώς αντιλαμβάνεσαι την αλληγορία; Η αλληγορία είναι μια ατελής παρομοίωση. Αυτό το ατελές είναι που την καθιστά κι εξαιρετικά γοητευτική, γιατί ανοίγει ταυτόχρονα το θεατή στο υπαρξιακό, στο πολιτικό, το κοινωνικό, το ιδιωτικό, ταυτόχρονα χτυπάει σε όλες τις ζώνες, κι ελπίζω αυτό να συμβαίνει και με την παράσταση. Και κάτι τελευταίο που τώρα το ανακάλυψα και μου έκανε εντύπωση: ο Πλάτωνας αναφέρεται στη λέξη **μύσθαι** που σημαίνει

αναζητώ την αλήθεια, ερευνώ την αλήθεια, και λέει ότι από αυτή τη λέξη

ισαβάζονται στην POPAGANDA αποδέχεται την χρ σ cookies.

Μάθε ε περισσότερα (/cookie-policy/)

ΑΠΟΔΟΧΗ

προέρχονται οι λέξεις μουσική και μούσες. Και στο μύθο του Ηρώς, ενός

ανθρώπου που πήγε στον άλλο κόσμο και ξαναγύρισε για να αφηγηθεί τη διαδικασία της μετεμψύχωσης, στην οποία πίστευε ο Πλάτωνας, και πώς ακριβώς συνέβαινε αυτό, όταν περιγράφει σε μια αποκαλυπτική αφήγηση για τις ψυχές και τις διαδοχικές τους μετεμψυχώσεις, πάνω-πάνω σε αυτό το σύμπαν υπάρχει η Μούσα!

Όπου τι κάνει; Είναι η Σειρήνα που συντονίζει όλο το μεγάλο εκκρεμές σύμπαντος, και κάτω από αυτές βρίσκονται οι Μοίρες, οι οποίες συνομιλούν με τις ψυχές και αποδίδουν στην κάθε μία την επόμενη ζωή της, την οποία δεν έχει επιλέξει. Υπάρχει μια γνώση η οποία είναι πέραν της πραγματικότητας, υπάρχει στην κάθε ψυχή μια ανάμνηση αυτής της επαφής με μια ολιστική, συμπαντική, κοσμική γνώση, κι η μουσική την ξεκλειδώνει αυτή τη γνώση. Γι αυτό και ξεκλειδώνει τον άνθρωπο και τον ανθρώπινο λόγο σε σημειώματα που δεν γνωρίζει. Είναι σημαντικό ότι γνωρίζουμε περισσότερα από όσα ξέρουμε ότι γνωρίζουμε. Απλώς δεν έχουμε την τόλμη να αντιπαρατεθούμε. Η ατομία μας είναι το μεγάλο πρόβλημα του ψεύδους στο οποίο ζούμε. Μέσα από τη γόνιμη διαδικασία της αντιπαράθεσης διατυπώνουμε την αλήθεια την οποία η ψυχή μας γνωρίζει. Αποκλείουμε τον εαυτό μας από την αλήθεια επειδή δεν του δίνουμε αυτό το χρόνο του αναστοχασμού. Πράγμα πολύ απλό, γίνεται και σε ένα καφενείο.

Βρίσκω ενδιαφέρον το εξής: στη δουλειά σου υπάρχουν κάθε φορά πράγματα ριζικά διαφορετικά μεταξύ τους. Ο Ριχάρδος Β', η Λουιζέττα και το Σπήλαιο, εκ πρώτης όψεως δεν έχουν μεγάλη σχέση. Υπάρχει όμως κάτι που λέγεται ensemble, μια ομαδικότητα, κι αυτό είναι ενεργό σε όλες τις περιπτώσεις. Σίγουρα ισχύει αυτό. Οι συνεργάτες μου είναι ό, τι πιο σημαντικό έχω. Μαζί διατυπώνουμε αυτά τα ερωτήματα, μαζί προσπαθούμε να βρούμε την όψη τους. Να τα μορφοποιήσουμε. Ίσως γι αυτό λες πως έχουν διαφορετική όψη. Σίγουρα έχουν. Κάθε φορά τα υλικά αποκρυσταλλώνονται σε κάτι άλλο. Κάθε φορά οι μηχανισμοί είναι διαφορετικοί γιατί ξεκινάμε από μας τους ίδιους, από τα μέσα μας, και θέλουμε να πάρουμε ρίσκο. Γιατί όταν το κάνεις αυτό δεν ξέρεις καθόλου αν θα σου βγει. Το πιο απλό είναι να αντιγράψεις την όψη ή κάποιους μηχανισμούς που γνωρίζουμε. Δεν αντιγράφονται όμως αυτά πράγματα αδελφότητα.

Πώς χρήση θα κάνω τα

ίδια τερίπια στο Σαϊξπηρ και στον Πλάτωνα; Μάθετε Μπαϊνώω περισσότερα μέσα (/cookie/στο-ιδιοpolicy/) το υλικό, ΑΠΟΔΟΧΗ

το αφουγκράζομαι, δεν το καταλαβαίνω ακαδημαϊκά. Προσπαθώ να βρω τον τρόπο να το μοιραστώ, να το μορφοποιήσω. Κι η όψη είναι διαφορετική. Εκεί παίζει πολύ μεγάλο ρόλο αυτό που λες, το πώς έρχεται ο καθένας μέσα σε αυτή τη δουλειά. Έχω υποσχεθεί στον εαυτό μου εδώ και κάποιο καιρό πως σε κάθε δουλειά που θα κάνω, θα διατηρώ σταθερό έναν πυρήνα συνεργατών που είναι οι ODC Ensemble, τους βασικούς, που κι αυτοί θέλουν να ανανεώνονται και τολμούν να ανανεώνουν τον εαυτό τους, και για όλους τους υπόλοιπους θα κάνω ακρόαση. Το να έλθουν να προστεθούν νέοι άνθρωποι ανανεώνει την ομάδα, κι είμαι πολύ ευτυχής που το κάνω. Έχω ανακαλύψει τρομερά ταλέντα, ανθρώπους που έχουν δουλέψει τόσο πολύ με τον εαυτό τους. Έχω μείνει εμβρόντητη με το ταλέντο που υπάρχει σε αυτή τη χώρα.

ΤΟ ΣΠΗΛΛΑΙΟ της Έλλης Παπακωνσταντίνου / ODC Ensemble Στο Υπόγειο του Θεάτρου Τέχνης για δέκα παραστάσεις (από 31 Ιανουαρίου-11 Φεβρουαρίου 2018).

CHEVYTAPÉ (/art/music/poptape-night-out/chevytape-music-life-hi-fi/)
#DOCUSUNDAY (/art/cinema/docusunday/)
ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ (/postscripts/letters-from-london/)
Η ΛΟΥΛΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ (/postscripts/postscripts-archive/loula-presents/) ΛΑ
ΓΚΡΕΚΑ ΜΠΕΛΕΤΣΑ (/postscripts/la-greca-bellezza/)
LARIZONA DREAM (/citylife/larizona-dream/)
ΟΙ ΤΑΙΝΙΕΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ (/art/cinema/films-of-the-week/)
ΣΤΑΧΥΑ ΚΑΙ ΖΙΖΑΝΙΑ (/postscripts/postscripts-archive/spikes-and-weeds/)
SONICA TRIP (/art/music/sonica-trip/)
ΤΑ ΓΚΟΜΕΝΙΚΑ (/postscripts/ta-gomenika/)

([https://twitter\(http://www.com/intent/follow?.youtube.com/user/Popagandagr?](https://twitter(http://www.com/intent/follow?.youtube.com/user/Popagandagr?)

([https://wwwsource=followbu.facebsubco\(http://instagramoknfi.rmation=1\)com/Popton&variaganda\)nt=1.com/popagandagr\).0&screenname=PopagandaGR](https://wwwsource=followbu.facebsubco(http://instagramoknfi.rmation=1)com/Popton&variaganda)nt=1.com/popagandagr).0&screenname=PopagandaGR))

ιαβάζοντας την POPAGANDA αποδέχεστε την χρήση cookies.

[Μάθετε περισσότερα \(/cookie-policy/\)](#)

<http://popaganda.gr/elli-papakonstantinou-interview/>

ΑΠΟΔΟΧΗ
17/17